

Šachy

Lucie Kunstmüllerová

V 7.A

V husté bílé mlze stojí osamocený šachový stůl. Figurky jsou pečlivě vyrovnány, hra připravena, jen hráči chybí. Netrvalo však dlouho a mohli jsme zahlédnout dvě postavy přicházející neslyšným krokem z opačného směru. Přešly až ke stolku a společně, jako sladěné loutkařem, se posadily proti sobě.

Kdyby zde byl přítomný obyčejný smrtelník, pravděpodobně by při pohledu na postavy zalapal po dechu. Byly to dvě ženy, podobné té druhé jako vejce vejci a přitom rozdílné jako den a noc, světlo a tma. Přestože jejich rysy byly na milimetr stejné a na svět shlíželi stejnými, nepřírozeně zlatými očima, jinou podobnost byste hledali marně. První žena byla oděna v jednoduchých bílých šatech, které ještě více vynikly kontrastem s její lehce olivovou pleť a dlouhými černými vlasy. Její protivnice byla přesným odrazem, křídově bílou pleť a plavé vlasy zvýraznila rudými rty a její dokonalou postavu přesně obepínaly dlouhé černé šaty.

Dlouho seděly bez hnutí. Čekaly, snad na někoho, snad na konec světa. Čekaly, snad hodinu, snad roky, snad stovky lidských generací... Ony však čas nevnímaly. Bez jediného vyměněného pohledu, slova seděly, oči upřené na šachovnici.

A pak se mlhou rozezněl gong. Vedle stolku se náhle zjevil starý muž a jasné světlo, vycházející jakoby ze záhybů jeho zlatého pláště, prozářilo okolí.

„Pravidla znáte, můžete začít,“ zašeptal tajemně.

Obě ženy přikývly a ještě více se sklonily nad šachovnicí.

Bílý pěšák započal hru.

Oba postupovali opatrně, žádný tah nebyl vykonán bez promyšlení všech následků. Jednou jedinkrát se dala černá dáma unést a vykonala jednoduchý tah na opuštěného jezdce. Než se stihla z kroku zaradovat, zaplatila za chybu její královna.

Figur postupně ubývalo na obou stranách, ale žena v bílém měla očividně převahu. Pečlivě si hlídala své figurky a její obličej neprozradil jedinou myšlenku. Její soupeřka na tom tak dobře nebyla. V jejích očích jsme mohli vidět touhu po vítězství, ale i strach že opět selže. Nehty se jí bolestivě zatínaly do dlaně.

Pole se barvilo do převahy bílé barvy. Černou barvu na šachovnici zastupoval kromě krále pouze jezdec, střelec a věž. Dáma v bílém stále měla dva střelce, jezdce, věž a královnu.

Přesto byl bílý král stažen a pečlivě hlídán. Obě ženy věděly, že jen vítěz bere vše.

Náhle se plavovláska téměř neznatelně narovнала, všimla si cesty k vítězství. Jeden nepatrný tah a konečně dosáhne toho, po čem tak dlouho toužila...

Černá dáma konečně rozehrála svou hru.

„Šach!“

Tmavovláska se rozhlédla po šachovnici a zamyslela se. Také měla plán a naději na vítězství

pohřbila její pochybnosti. Bílý král se posunul o jedno pole, téměř ihned následovaný svým soupeřem.

„Šach,“ opakovaly rudé rty s vítězstvím v hlase.

Její protihráčka se usmála. Je konec.

„Mat,“ odpověděla při posledním tahu střelce.

Sestry si konečně pohlédly do očí. V jedněch vítězství, ale i lítost. Ve druhých nic než zlost.

„Dobrá,“ promluvil stařec „nyní je rozhodnuto. Až bude opět nutno rozhodnout, dám vám vědět.“

Ženy mu lehce pokynuly hlavou a odcházely stejně neslyšně, jako se předtím objevily.

Osud luskl prsty a šachovnice se opět zaplnila figurkami připravenými ke hře.

Tentokrát vyhrál Život.

Zítra opět nastane nový den.

Zítra opět vysvitne slunce.

Nic však není rozhodnuto, takových partií bude ještě mnoho. A jednoho dne možná mladší sestra obehraje starší.